

אור הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

93 פרשת תולדות ■ כ"ט חשוון תשע"ה

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

התורות שנלמדו השבוע: כ"ג-כ"ז			
לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ חרמ"ב
שבת	כ"ט	לה:	ס"ז
ראשון	א'	לו:	ס"ח
שני	ב'	לז:	ס"ט
שלישי	ג'	לח:	ע'
רביעי	ד'	לט:	ע"א
חמישי	ה'	לח:	ע"ב
שישי	ו'	לח:	ע"ג

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדין היומי בליקו"מ

הל פריקה וטעינה ד'

א. משבת נמשך בחינת שביתה וניחא גם לכל הפעולות משתנות שעושין בימי החל להמתיק ולבטל בחינת העצבות והעבדות הקשה מעבדיו דחל שיהיו נעשין לו כל העסקים וכל העשיות כסדר בלי נגיעה ועבודה קשה. (ד – ב)

"כל אחד כפי הפגם שפוגם בזה שאינו משתדל להמשיך קדשת שבת לימי החל ואינו מגלה אהדות הפשוט מתוך הפעולות משתנות פן מתגברים רבוי השנויים של הפעולות משתנות ואינם מתנהגים כסדר ומשם כל היסורים חס ושלום."

ב. כל מה שישכראל נכלליו יחד ביותר אהבה ורעות נתגלה יותר בחינת אהדות הפשוט מתוך פעולות משתנות שגהו בחינת קדשת שבת שעל ידי זה מתבטליו כל היסורים. (ד – ב)

ג. תומכי אוריתא שמחסרים דמיהם וממננס להחזיק התלמידי חכמים על ידי זה נולדים הלכות ומשם כל ההולדות שבעולם, הן בנים שמולידים הן כל הנחן והעשירות והפרנסה שכל אחד מרויח שנקרא בשם ידה כי הכל נמשך בעולם על ידי ההלכות שמולידים התלמידי חכמים האמתיים על ידי התומכי אוריתא שמחזיקים אותם. (ד – ד)

"כי זה ידוע שכל ההשפעה וההולדות נמשכין מהתורה ואף על פי שעל פי רב העשירות אצל הרחוקים מתלמידי חכמים וכי זהו מחמת התגברות הגלות שממשיכין שפע של ישראל להם

מעלת הלימוד

פעם אחת עמדנו לפניו בלילה ודברנו עמו הרבה מפמה וכמה תורות שגלה לפנינו לאשר עתה כבר נדפסו כלם אבל אז עדין לא נדפסו ספרינו, והייתי מזכיר לפניו איזה תורות והייתי מפליג לפניו עצם שבח הפלגת חדושי. וכן כמה וכמה תורות, כי כל תורה ותורה היא חדוש נפלא ומפליג מאד מאד אשר תכלה הנפש מעצם ערבות והפלגת החדוש, למי שזוכה לעין בהם באמת. והיינו מדברים הרבה מזה, אחר כך למחרתו בבקר נסעתי עמו ללוותו בדרכ.

ענה ואמר: אתמול הנחנו וסדרנו הסחורה שלנו [שקורין קראס] ברוך השם היא סחורה יפה מאד מאד. וטוב היה שיהיה לחנות זה משרת טוב ויפה שיכול להניח ולקבל ולסדר כל חתיכה סחורה יפה יפה עם הקצה לחוף (בדרכ המשרתים המבחרים שמקפלין הסחורה ומניחין קצת לחוף כדי שיצאה הקונה בבואו תכף מהות יופי הסחורה), וכשיבוא אחד לקנות איזה סחורה יוכל המשרת לחטף מיז בזריזות אותו המין סחורה שצריך הקונה, ויפתח אותו במהירות לפני הקונה ויהיה מראה לו מיז הוד יופי פאר הסחורה הטובה הזאת. והנמשל מובן שצריכין אחד שיהיה בקי היטב אד בכל תורותיו שגלה שיוכל לסדר כל תורה יפה יפה עם הקצה לחוף. וכשיבוא אחד וירצה לה תקרב ולדבר מתורתו יוכל להושיט לו מיז איזה תורה שהוא צריך אז כפי ענינו.

כי כל תורתיו הם כלליות גדול מאד מאד שיכולין למצא בהם מה שצריך כל אחד ואחד, רק צריכין אחד שיהיה בקי בהם היטב היטב שיוכל להושיט לכל אחד ואחד מה שצריך באותה העת. והבן השאר מאלף.

(חיי מוהר"ן – שעה)

מאמר תורה כ"ד - אמצעיתא דעלמא

מאמר אמצעיתא דעלמא סימן כ"ד נאמר בקיץ תקס"ג בסעדת ליל שבת. ואמר אותו ביראה גדולה ובהתלהבות עצום ונשגב כל כך עד שלא יכלו השומעים להבין כלל מה הוא אומר, רק נכתב אחר כך בכתיבת ידו ובלשונו הקדושה.

(חיי מוהר"ן – י"ח)

בשמחה!!!

"מבאר שם עצם המעלה של עשית המצוה בשמחה, שעל ידי זה זוכין להעלות השכינה מגלותה וכי... וצריך אתה המעין שתדע ותאמין שכל מה שנאמר שם, נעשה על ידי כל אחד מישראל כשזוכה להתגבר לעשות המצוה בשמחה, כי לא בשמים היא שלא נאמרה התורה לעולי שמים וכי, כי קרוב אלינו הדבר מאד וכי." 4

הסניעה

הבעל דבר מתגבר על האדם וממשיכו לעצבות ודאגה, והעיקר --- שלא יעשה ויקיים את המצוות בשמחה.

וצריך להיזהר אפילו מעצבות וצער על ריבוי עוונותיו, שזה לא יגרום לו להתרחק יותר חלילה. (כמובן שהאדם צריך כל יום שעה להתבודד ולעשות תשובה על כל מה שחטא, אך בשאר היום הוא צריך רק לקיים את מצוות ה' מתוך שמחה. ראה להלן במדור מתורות תפילות)

ס"ק ב': "כי על ידי שמחת המצוה, נשלם הקדשה. ומעלה החיות והקדשה שבקליפות, בבחינת אחד עשר סמני הקטרת... וזה הוא כשיצאו ישראל מהגלות, כתיב: 1 "כי בשמחה תצאו". ובשביל זה, שעל ידי הקטרת מעלין מהקלפות חיותם, כתיב בהם: 2 'קטרת ישמח לב'. נמצא כשעושה המצוה בשמחה, אזי מעלה השכינה, שהיא המצוה, שהיא שמחת הלב, מבין הקלפות."

כל-אחד

אילו יהודי היה יודע כמה ערך וחשיבות יש למצווה הנעשית בשמחה - מתוך חיות, מתוך לגמרי... זאת המצווה מבטלת ומכניעה את כל הקליפות, מעוררת את כל העולמות וממשיכה להם שפע וברכה, ועל ידי זה מוציאין את השכינה מהגלות. 3

וכו' וכו' והפל לטובה וכמבאר
במקום אחר אבל על כל פנים כל
שרש השפע הוא רק מהתלמיד
חכמים.

ד. כשהאדם נפטר שיך ממונו לבניו
שהוליד כי כל הולדתם נמשך משם
מהממון של התומכי אוריתא
שמשם כל המון שבעולם וכל
ההולדות שבעולם. (ד - ט)

ה. בשנה השביעית נמשך קדשת
שבת על הארץ ועל כן כל הפרות
ותבואת הארץ הם הפקר לכל כי
מתבטלין כל הפעולות משנתות וכל
הדעות משנות ונכללין באחדות
הפשוט ועל כן כל התבואה הפקר
לכל. (ד - ה)

”כי אסור שיהיה שום הקפדה
ושנוי דעה על התבואה בשנה
השביעית לומר שזאת התבואה
שיך לבעל שדה זה וזאת התבואה
שיכה לבעל שדה אחר שזהו
בחינת פעולות משתנות ושנוי
דעות כי עכשו הפל שוין כי נכללת
הארץ אז בבחינת שבת ששם
נכלליו כל הפעולות משתנות וחד
באחדות הפשוט.”

ו. עקר גלות ישראל שהעכו"ם
מושלים עליהם הוא על ידי
המחלקת. (ד - ח)

”ובפירט הגלות הארץ האחרון
הזה שהתחיל מחרבן בית
שני שהיה עקר חרבן על ידי
שנאת חנם, ומחמת שאז התגבר
השנאת חנם ביותר כמו שאמרו
רבותינו זכרונם לברכה על כן
מתארץ הגלות ביותר בעונותינו
הרבים כי עדין השטן מרקד בינו
ומרבה מחלקת בישראל בכמה
אפנים ובפירט בין התלמידים
חכמים שכל עקר אריכת הגלות
הוא על ידי זה.”

ז. על ידי אהרן ותלמידיו שיהיו
נכלליו עמו באהבה ושמחה על ידי
זה תהיה הגאולה. (ד - ט)

”וכן רמז לו עד הסוף האחרון שכל
דור נדור על ידי מעט הצדיקים
והפשרים שנקללים יחד בהצדיק
הרבי האמתי שהוא בחינת משה
על ידי זה בעצמו מתגלה אחדות
הפשוט מתוך הפעולות משתנות
עד שסוף כל סוף תהיה הגאולה
שלמה על ידי זה.”

ח. כל מה שעובר על האדם
בנדאי פגנת ה' יתברך לטובה כדי
להזכירו לשוב ולהתקרב על ידי
זה ולמקם הפשע ולהתם חטאות.
(ד - יב)

”ועקר המניעה מזה היא העצבות
שמחמת שכל אדם מלא עצבות
ודאגות ויגון ואנחה, הן מהפרנסה ומצער
גדול בגנים וכו', ובפירט מרבו עוונותיו כי או
לי מוצרי או לי מיוצרי, ואף על פי שפתוב
בספרי מוסר שעצבות על העוונות הוא טוב,
אבל הבעל דבר והיכלי התמורות מתגברים
בעצבות כזה עד שמרחיקו על ידי זה מה'
יתברך ביותר. כי הדאגה על העוונות היה טוב
אם היה חוזר בתשובה על ידי זה, שמרבו
הפחד מהעוונות ישליך כל עסקי עולם הזה
לגמרי וישוב בתשובה שלמה לה' יתברך,
כאשר כבר נמצאו כמה בעלי תשובה על ידי
ששמו אל לבם מרידת פחד ענשי העברות
ושבו בתשובה. אבל רב העולם בפירט דורות
אלו מתרחקים ביותר על ידי רבוי העצבות
אפלו של עוונות, כי בחינת היכלי התמורות
מחליפין האמת ומערבבין דעתו מאד שמכניס
חס ושלום בחינת אוש בלב, כאלו אין לו
עוד תקנה להתחדש בנשך מיו, ומגביר עליו
עצבות הפרנסה בחינת בעצבון תאכלנה, ורבו
תאות ממו... אבל רבם ככלם מלאים עצבות
ודאגות ויגונות בלי שעור וזה מוזיק ביותר,
כי על ידי זה אין יכולים לישוב דעתם מה הם
עושים בזה העולם.

על כן צריכו להתחזק מאד לשמח את
נפשו בכל מיני עצות ודרכים שגלה לנו רבנו
זכרוננו לברכה וכמבאר בספרים הקדושים
ובדברינו הרבה מזה. על כן צריכו להזכיר
את עצמם בכל עת את כל החסדים והטובות
והנפלאות שפבר עשה ה' יתברך עמנו בכלל
ובפירט.”

להפוך

העצבות נמשכת מהיכלי התמורות, שהם
המערבבים ומבלבלים והופכים את דעת
האדם, ומפילים אותו למוחין דקטנות.
אך על האדם לא להתייחס, ובכל פעם שמתגנב
אל תוך ליבו מחשבת צער ועצבות, יחזק
ויעודד את עצמו, ויחפש בעצמו נקודה טובה,
ובכך יגרש את הקטנות.

”שצריכו דיקא לחטוף היגון ואנחה להפכו
לשמחה שכל מה שרוצים בחינת היכלי
התמורות להשליכו ולרחקו חס ושלום על ידי
סברותיהם המהפכות והמזיפות כנזכר לעיל,
הפך הכל לטובה, כי אדרבא זהו תקף שמחתי
שרחוק כמוני כל כך כל כך כמו שידוע בנפשו,
אף על פי כן אני מתלבש בציצית בכל יום
והולך למקוה וכו' ונותן צדקה וכו', אשר אין
כל העולם פלו נדאי נגד אור נקדה אחת של
איזה מצוה, בפירט מה שזכה להתקרב לצדיקי
אמת וכו', עד שימשיך שמחה על עצמו ויעשה
המצוות בשמחה שעל ידי זה דיקא יעלה
מהיכלי התמורות וכו'.”

המלחמה

כאן בנקודת השמחה כל המלחמה... כי העיקר
הוא שהאדם יעבוד את עבודתו מתוך חיות,
שמחה והתרוממות המוחין.

לכן הסטרא-אחרא לוחמת כאן בכל הכוחות
להפיל את האדם לעצבות שהיא גלות הנפש,
שגם מה שכבר יזכה לו, יהיה נטול חיות ומוחין.
וצריך לא לוותר! את המוחין אסור לאבד.

”וכמה צריכו להתחזק בכל יום לשמח
את עצמו בכל מה שעובר עליו. כי
השמחה הוא יסוד כל הקדשה כמבאר
בהתורה אמצעותא דעלמא: ”שעקר
גלות השכינה הוא פשהעצבות מתגבר
חס ושלום על לב ישראל וכו' עין
שם”. (בסימן כ"ד לקוטי חלק א) וכן
בשאר מקומות מהספר שפירבה לדבר
ולזההיר להתחזק בשמחה תמיד בכמה
מיני עצות תמימות מאד.

וימה מאד הומה עלי לבי בשמעי מאיש
אחד קדם שבת קדש שאמרת לו שלא
פתבת לי אז אגרת מחמת המרה
שחורה וכו'. וכן אני מבין ממכתבך
שקבלתי אתמול. אך אף על פי כן אני
משמח עצמי מה שאתה חפץ ומתגעגע
על כל פנים לשמח ולסלק המרה שחורה
מעליך. כי גם זה טוב מה שחפצים בזה.
כאשר שמעתי מפיו הקדוש, והנה עתה
קדם תפלת שחרית שרציתי להתחיל
לומר ברפת השחר שלח ה' במחשבותי
שראיתי אתמול רך בשנים שנוסע
לטולטשין. אולי אוכל היום לשלח
לך מכתבי זה על כן זרזתי את עצמי
לכתב לך מעט דברי אלה אולי אולי
אוכל להחיותך ולשמחך ולהזכירך
שאנו מברכין בכל יום שלא עשני גוי,
ואלם אלהים עליך ועל כלנו בני ישראל
ההולכים בזקן ופאות שהם עקר
ההדור של ישראל. ואתמול דברתי
בזה עם איש אחד שנפל בעיניו מאד
מאד. והזכרתי שבעתים הללו מה
שנעשה בעולם שהרבה פורקים על
רחמנא לצלן עד שמגלחים וכו' רחמנא
לצלן. ראוי לאיש ישראל לשמח בזקנו
ופאותיו הקדושים ולהתחזק על ידי זה
לידע שעדין ה' עמו והוא בכלל הקבוץ
הקדוש של ישראל שאומרים בכל יום
אשרינו וכו' אשרינו וכו', ואם כי הרבה
הרבה דברנו בזה, אבל בלשון זה איני
יודע אם דברתי והוא אצלי חדשות,
ויש לי תהלה לאל הרבה הרבה בזה
לדבר אך אין הפנאי מספיקם.”

(עלים לתרופה - מכתב שני"ג)

השמחה היא חובה, ואפילו על-ידי מילתא
דשטותא.

”הכלל שעקר כל הגליות שעקרם גלות הנפש
בידוע, העקר הוא העצבות שמתגבר בכל פעם
על נפש הישראלי, ובפירט כל זמן שלא נזכר
עדין והוא חותר לשוב ונעשה עמו מה שנעשה
שמתגרה בו הבעל דבר מאד ועקר התגרותו
הוא בענין העצבות. וצריך כל אחד לחפש
ולבקש כל מיני עצות לשמח את עצמו בכל
מה דאפשר הן במלי דשטותא שעל פי רב אינו
יכול לשמח את עצמו כי אם על ידי זה כמו
שמבאר במקום אחר הרבה מזה,

ובפירט בשבת ויום טוב ובכל יום קדם
התפלה שאז צריכים להתגבר ביותר להתפלל
בשמחה ולקבל שבת ויום טוב בשמחה גדולה
עד שימשיך השמחה של שבת

לששית ימי החל, ולעשות כל המצוות בשמחה שבה אנו עוסקין בתורה הזאת שגלה לנו בחסדו כל מה שהאדם זוכה על ידי עשיית המצוה בשמחה, שעקר כל העליות מדרגא לדרגא ומעולם לעולם עד בלי עלמא עד אין סוף, הכל על ידי שמחת המצוה שעל ידי זה עולין מהיכלי התמורות מעמקי הקלפות בבחינת קטרת ועולין וכו' עד שזוכין לתשעה היכלין דלאו אנון נהורין וכו' וכו'."4

להתחוק

"ויכבר פתבנו שפונתו הקדושה היתה על כל אחד מישראל אפלו על הגרוע שבגרועים וכו', כי כל אחד בכל מקום שהוא כל זמן ששם ישראל נקרא עליו ועוסק באיזה

מצוה כגון בבקר שמתעטף בציצית, יש בכחו לשמח נפשו מתוך עצם רחוקו וכו' שעבר עליו עד אותה השעה, כי הלא אחר כל אלה אף על פי כן אני זוכה עתה ברגע זאת להתעטף בציצית שסוף כל סוף לא ישאר ממני כי אם זאת התורה והמצוות שאני חוטף בכל יום. וכל אחד מישראל בפרט מי שיש לו ריח תורה ומסתכל בספרים קדושים, יכול להבין מרחוק עצם נוראות נפלאות קדושות של כל מצוה כגון ציצית כמה וכמה הפליגו רבותינו זכרונם לברכה בזכות מצוות ציצית כמו שמובא בגמרא ומדרשים וכו' וכן בכל המצוות. ועל כן צריך להזכיר את עצמו עצם מעלת המצוה שעולה עד אין סוף ולשמח נפשו בזה הרבה עד שכל מה שיצרנו הסתרא

אחרא והפעל דבר לבלבלו בעצבות הרבה מרבו פגמיו ורבו דאגותיו וכו', אדרבא על ידי כל זה ישמח נפשו ביותר ויותר כי אף על פי כן אני מתעטף בציצית, וכמה גבר עלינו חסדו שגם אנכי אחר כל מה שעשיתי עתה אני מתעטף בציצית, וכן תתעטף נפשי ורוחי ונשמתי באור הציצית וכו'. ואי אפשר לבאר לכל אחד ואחד עד היכן הוא צריך להתחזק בשמחה בכל עת מחדש בכל מקום שהוא. והחכם עיניו בראשו להבין דברים הרבה מתוך דברינו אלה, ומה שפתבנו במקום אחר בזה פלס נכוחים למבין וכו'."4

1. ישעיה נ"ח. 2. משלי כ"ז. 3. כמבואר בתורה בס"ק ג' - ד'. 4. ליקוטי הלכות או"ח - ברכת הודאה הלכה ו.

לעשות מתורות תפילות

ואזכה להתודות בכל יום על כל חטאתי ועונותי ופשעי שחטאתי ושפשעתי לפניך. ולשוב עליהם באמת בכל לב ונפש בתשובה שלמה. ולבקש ולהתחנן מלפניך מחילה וסליחה וכפרה בלב נשבר ונדכה באמת כרצונך הטוב, ולקבל עלי קבלה חזקה ונכונה באמת שלא אחטא עוד, ולא אשוב לאולתי. "אם און פעלתי לא אוסיף". ואתה תעורר חסדיך ותמלא עלי רחמים. ותמחל ותסלח לי על כל חטאי ועונותי ופשעי. ותסיר העצבות והדאגות והמרה שחורה ממני. ותעזרני לבוא אחר כך לשמחה גדולה ועצומה באמת, באפן שאזכה להיות בשמחה גדולה תמיד, ובפרט בשעת עסק התורה והתפלה. ובשעת עשית כל מצוה ומצוה אזכה שלא יעלה על לבי שום עצבות ודאגה משום חטא ועון, מכל שכן שלא יעלה על לבי שום דאגה ועצבות מעסקי פרנסה ועניני עולם הזה חס ושלום. רק אסלק אז מדעתי ואשכח אז לגמרי כל מה שעבר עלי עד אותה השעה שאני זוכה לעסוק בתורתך ולעשות איזה מצוה. ואזכה להמשיך עלי שמחה שלמה בשעת עשית כל מצוה." (לקוטי תפילות ח"א - כ"ד)

תורה כ"ז

מאחורי הסיפור

"כי לקשך את כל העולם לעבודתו לעבדו שכם אחד, וכלם ישליכו אליי כספם וזהבם ויתפללו אל השם יתברך לבד זה הדבר נעשה בכל דור ודור לפי השלום שבדור. כי על ידי השלום שיש בין בני האדם, והם חוקרים ומסבירים זה לזה האמת, על ידי זה משליך כל איש את שקרו אליי כספו, ומקרב את עצמו להאמת." (תורה כ"ז - א)

לדעת איך לדבר

בתקופה ש"החפץ חיים" היה נודד למכור את ספריו, ראה פעם באכסניא שבולנא יהודי חסון ומגושם, עושה רושם של "סבל" הנכנס מתישב ליד השולחן, ופוקד על המשרתת שתגיש לו נתח אווז צלוי וכוס משקה חריף. בלי ברכה "חוטף" הוא בתאוותנות את נתח האווז, "מקנח" במשקה ומתיחס אל המשרתת בצורה בלתי הוגנת. ה"חפץ חיים" עומד בפניה אחרת של הבית כשהוא "נדהם ממש" מהמחזה, ועומד לעשות נסיון, לגשת אל הזולל כדי "להעיר" לו על קלות דעתו. ברם בעל האכסניא "מקדים" את עצמו, מתקרב אל אורחו החשוב ה"חפץ חיים", כדי למונעו מצעד זה. פשוט חושש הוא מפני שערוריה. המדובר בחייל ניקולאיני לשעבר, הדיוט, הוא יחרפהו ועלול אף להרים ידו על הצדיק. "אנא רבי הנח לו", אין אל מי לדבר, הריהו מגושם מדי, בור ממש, לא למד אחרת. משהיה בן שבע שנים נחטף יחד עם ילדים אחרים, "קנטוניסטים", ונסחב לסיביר. עד גיל שמונה

עשרה גדל בין איכרי המקום, ואחר עבד את ניקולאי עשרים וחמש שנה. ב"חדרים" כאלה היכול היה ללמוד משהו יותר טוב; היש פלא שגדל כה מגושם פרא והדיוט, לאחר שקרוב לארבעים שנה לא היה מצוי בסביבה יהודית, לא למד אות אחת מן התורה, יהדות היתה זרה לו, לא ראה פרצוף יהודי; מוטב, רבי שלא תתחיל עמו. כבודך יקר מדי בעיני! חיוך שליו, מסביר וחביב, נגלה על פניו המאירים של ה"חפץ חיים". ואז אמר: "כך! יהודי שכזה! אל תחשוב, כבר אדע היאך לשוחח עמו ומקוויני שתצמח מכך טובה! ה"חפץ חיים" ניגש אליו, הושיט לו "שלום עליכם" ובנעימה לבבית וידידותית פתח: "האמת הדבר ששמעתי עליך, שבתור ילד קטן נחטפת ויחד עם ילדים אחרים נסחבת לסיביר הרחוקה, גדלת בין גויים, לא זכית ללמוד אפילו אות אחת מן התורה. עברת את הגהינום בעולם הזה. סיוט, צרות, רדיפות איומות, עינויים נוראים! הרשעים אמרו לא פעם "להעבירך" על דתך, אלצוך לאכול חזיר, נבילות וטריפות,

צירוף מקרים

"האתה אינך יודע איך לשאול עצמך לרבינו ז"ל?! הלא אתה זוכר הצירופי אותיות מרבינו ז"ל!!!"

"וינא ה' בצר להם בשמעו את ה' - על ידי שמיעת קולו, הקדוש ברוך הוא רואה מי שמצר לו, איזהו עפויים מצר לנו. וזהו: "באר היטב" בשבעים לשון - שפרושים ודרושי התורה שמשם תוצאות הקול, על ידם היטיב לנו בכל הלשונות ובכל העפויים בבחינת 'בשמעו את ה' נתם', ראשי תבות 'באר', ובאר הוא לשון פרוש ודרוש. (ליקוטי כ"ז - ה)

כסלו - תשוקה

ובזה יש לפרש מה דאיתא בספר יצירה המליך אות ס' בשינה וגוי וצר בהם קשת בעולם וכסלו בשנה וקיבה בנפש. ויתבאר על-פי מאמר כ"ק אבי אדומו"ר זצללה"ה די"ב השבטים שהם לעומת י"ב חדשי השנה היינו שהמזלות נותנים בטבע האנשים להמשך אחר המהות שמורה עלי' המזל, כמאמר השי"ס שבת 'האי מאן דבחמה וכו', וי"ב השבטים בצדקתם פעלו שישראל יתגברו על המזל ולא ימשכו אחר הוראת המזל ואין מזל לישראל, ודברי פי חכם חן.

והנה היפוך מדת התשוקה הוא העושה מעשיו בעצלות ועצלה תפיל תרדמה, ועל-כן לפי הוראת מזל חודש כסלו הוא שינה והוא מתיחס לקיבה, כאמרס ז"ל: 'קיבה ישנה', אך שבת בנימין בצדקתו הפכו למדתו מדת התשוקה ונקרא שמו 'כסלו' שהוא לשון 'תשוקה' כני"ל. (שם משמואל - פרשת חיי שרה)

כסלו - מחשבות

"על-ידי קדושת הזמן זוכה לישועה ולעזר, אף שאין לו שום שייכות להזמן, עם כל זה קדושת הזמן מעורר אותו ומסייע לו לעזרו וישועה. וזה ענין אומרס ז"ל שמות החדשים עלו מבבל, היינו מחשכת גלות בבל עלו עמהם שמות החדשים, היינו כל מיני התחזקות ועליות לעלות נפש הישראלי מהחשכות, שיהיה להם במה להחיות נפשותם האומללים והנדכאים, והתחזקות הוא שכל יום הוא התחדשות חדש, כמו שאנו אומרים: 'יבטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית', ומה גם במקראי קודש שחזור הכל למציאות הראשון, וכן מידי חודש בחדשו, ואף גם מי שאיננו מרגיש אור החודש הזה בתקפו, גם מהשם של החג הק'. וכן העלו מבבל גם שמות החדשים, שמכל שם של החודש יוכל כ"א למצוא מזור ותרופה לחזק נפשו ולהאירה בתוך חשיכה, ושמא גם כן קא גרים.

וחכמי המחקר אומרים שמחודש הזה הוא התחלת תוקף החשכות. ועפ"י המבואר בס' שער הכוונות שר"ח נקרא ראש החודש שהוא הראש מהחודש, והכל טמיר וגנוז בהמוח ובמחשבה תחילה, והכל בו נכלל תוקף האור וההיפוך. ואם נפש כי תמעול מעל וחושב מחשבות זרות שאינם טהורות הוא פוגם במוח, וממילא הוא נפגם גם כן באוב"ק ויוצאות דרך ח"י חוליות שבשדרה והכליות.

וזה מאמר הכתוב: "כי כסלי מלאו נקלה ואין מתום בבשרי", 'כסלו' הוא מלשון 'כסלי' שהוא מחשבות, היינו על-ידי מה שנתמלאתי במחשבות לא טובים על ידי זה אין מתום בבשרי - 'בבשר קודשי'. ובחודש הזה הי' נס חנוכה, וכנראה מהמדרש ובספרים הקדושים פגמו אז באוב"ק, וע"י האמונה ובטחון שהאמינו מתתי' ובנינו זכו לכל הנסים. (ישמח ישראל - פרשת תולדות)

כסלו - כסיל

וזה מאמר הכתוב: "כי ה' יהי בכסלך ושמר רגלך מלכד", וברשי" שם אפילו דברים שאתה כסיל בהן - היינו שמרוב חטאיו ופשעיו אם משים אל לבו מצבו המר מדמה בנפשו שאין עוד תקוה לנפשו, ורק עצה אחת להאמין ברוממות השי"ת וברחמנותו שאין סוף ואין חקר, ויבטח בו שברוב רחמיו וברוב חסדיו יושיע וירחם עליו ויוציא ממסגר נפשו, ובזכות האמונה בגודל הלחץ זו הדחק זוכה לישועה. ובאמת בתוקף חשכת הגלות אין עצה אחרת רק להאמין באמונה פשוטה ושלימה בבחי' "ואמונתך בלילות", להאמין ברחמנותו שמרחם על כל נפשות ישראל לבלתי ידח ממנו נדח, ומאשפות דלותינו ירוממנו. וכמאמר הכתוב: "כי אשב בחושך ה' אור לי" שמאמין אני בהחשכות שיאיר לי ד', וע"י האמונה זוכה לישועה, והיינו שע"י האמונה זוכה לטהר המוח, כי אמונה וחכמה ממקום אחד יהלכו.

כסלו - תאוות ממון
היו קורין למעה קשיטה - הוא נגד חודש כסלו כי בזה החודש צריך האדם לברר את עצמו בחמדת ממון כדאיתא ליבא בכיסא תליא. (מי השילוח - מסכת ראש השנה)

כסלו - מבטח עוז
ושם החודש מורה על המכוון מהחודש. ושם חודש זה כסלו, והוא מלשון "אם שמתי זהב כסלי" וכן "כי ה' יהיה בכסלך" שהוא לשון 'מבטח עוז' - נראה שעסק חודש זה שכל אחד מישראל יהיה לו מבטח עוז בה'. (פרי צדיק לראש חדש כסלו - אות ב)

לקוטי מוהר"ן

תורה כ"ג

ועל פן פשחולקין על הצדיק האמת והקדוש-ברוך-הוא רוצה לגרש אויביו של הצדיק הוא מפיל את האויב לתאנות ממון כי אין נפילה גדולה מזו רחמנא לצלן.

מבצע הפצה איכותי פנוים

תיקון-הכללי מיוחד בגודל פורמט כ"ס, עם איור מרהיב של הצייר יהושע וייסמן בפחות מסחיר הקרן - 50 אגו' ליחידה בלבד.

* לכמויות, ניתן גם להזמין נוסח הקדשה על התיקון הכללי. 054-844-1131

הספר הנדיר "יחוס הגדולים"
מאת הרה"ח ר' שמואל הורביץ ז"ל ■ 057-3155-466